

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΦΙΟΡΙΤΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΑ.Ι.ΡΑ, μία όμορφη άτοιγγάνα 20 χρόνων.
 ΑΛΛΟΣ, τραγουδιστής, 25 χρόνων.
 ΜΑΡΚΟΣ, άτοιγγανός, 30 χρόνων.

(Σ' ένα μονοπάτι ή Ζαίρα, περνώ ξένοιαστη. Έξωφρα η Δούλα τή σταματά).

ΑΛΛΟΣ.— Ζαίρα πεντάμορφη καπέλλα, λουλουδι άγριο και μυρωμένο, περιωτέρι πλουμιστό, άπιστο πουλί του πόθου μου, σ' άγατώ.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά! Χά! Είμαι λουλούδι, περιωτέρι, άπιστο πουλί; Τι άλλο είμαι άζώμα;

ΑΛΛΟΣ.— Είσαι άστέρι γλυκόεγγο, είσαι πεταλούδα χρυσόμυτη...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά! Χά! Και τί άλλο άζώμα; Τι άλλο είμαι;

ΑΛΛΟΣ.— Είσαι νεράιδα άλωφροάτηρη, είσαι τής όμορφιάς ή βασιλίσσα...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Και τί άλλο άζώμα... Τι άλλο είμαι;

ΑΛΛΟΣ.— Είσαι ή γυναίκα που άγατώ! Είσαι ό ήλιος που με φωτίζει, είσαι ό άστρας που άνοσταίνω.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά! Χά! Καίμενε τραγουδιστή!... Τόσα πολλά πράγματα λοιπόν είμαι γιά σένα; Χά!...

Χά!... Μα σ' αλήθεια δεν είμαι παρά ή Ζαίρα, ή Ζαίρα ή Ζαίρα που ή ή άδιάρρη, ή Ζαίρα που ή λοι τή αγαπούν και κανένα δεν άγαπά!... Ναι, εγώ δεν άγάτησα ως τώρα κανένα... Ούτε σ'τά πλούσια άρχοντοπούλα που μου πρόσφεραν διαμάντια και φρονιά, ούτε σ'τους πιο όμορφους και πιο δυνατούς νέους τής γηής μας, έδωσα τή καρδιά μου. Πώς φαντάστηκες λοιπόν ότι μπορώ ν' άγατησω έσένα, ένα φτωχό τραγουδιστή; Έσένα που είσαι δειλός και ντροπαλός σαν κορίτσι, και δεν ξέρεις τίποτα άλλο παρά νά παίζης βιολι, και νά τραγουδής, και νά ως πώς είμαι πουλί, πεταλούδα, νεράιδα, σύννεφο, ποτάμι!... Χά! Χά! Χά!

ΑΛΛΟΣ.— Ζαίρα σ' άγατώ!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Έγώ δεν σ' άγατώ.

ΑΛΛΟΣ.— Ζαίρα, σ' άγατώ τόσο, που κι άν έσύ γελάς με τήν άγάτη μου, εγώ δεν μπορώ νά σε μισήσω!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Άχ, καίμενε τραγουδιστή!... Δεν είσαι άξιος παρά μόνο για τραγούδια... Έγώ θέλω νά μ' άγατηση ένας γενναίος άντρας... Ένας άντρας που νά τον θανατώω και νά τον φοβάμαι και ήλιο!... Καταλαβαίνεις; Δεν μ' άρέσουν οι ταπεινοί και τριμφεροί, σαν έσένα... Έγώ θέλω μίαν άγάτη που νά είνε σαν προσταγή. Έγώ θέλω μίαν δυνατή ψυχή που νά με σκλαβώση!...

ΑΛΛΟΣ.— Ζαίρα, εγώ δεν είμαι δειλός, όπως πιστεύεις... Μπορώ νά πεθάνω γιά σένα!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Σώπα καίμενε τραγουδιστή. Μη νομίζης πώς θά μπορέσης νά με σκλαβώσης με τή τραγούδια σου και τή λόγια σου, που μοιάζουν με τή τραγούδια σου;

ΑΛΛΟΣ.— Τότε θά κλεισω γιά πάντα τή χείλη μου, άφού δεν μπορέσαν νά σε μαρκέψουν με τή τραγούδια τους και με τή λόγια

θανε σ'τά 1878.

Τό περιεργότερο είνε ότι τήν ώρα τής κηδείας του τή άλογα που τραβούσαν τή νεκροφόρα άρνήσαν έξαφνα, τήν άναποδογύρισαν και τó φέρετρο με τó πτώμα του Σάντοο κάλιστηκε κατά γής, στο δρόμο.

Όλοι είπαν τότε ότι ό Διάβολος είχε μαλώσει με τούς Άγγέλους γιά νά πάρη τήν ψυχή του Σάντοο, ή όποια του άνήκε, και σ'τίν κανή έάναν, τράβα ό Διάβολος, τράβα ό Άγγέλοι, έπεσε τó φέρετρο κατά γής...

τους. Τότε θά σπάσω τής χορδές του βιολιού μου, άφού δεν μπορέσα νά σε σκλαβώσω με τή μουσική μου. Μόνο τήν άγάτη μου γιά σένα δεν θά μπορέσω ποτέ νά ξεριζώσω από τήν καρδιά μου!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Καία θά κάνης νά σωπάσης και!... Και θά κάνης άζώμα καλύτερα άν δεν γυρίσης και ποτέ νά με καττάξης.

ΑΛΛΟΣ.— Κι' άν τά μάτια μου θά πάνουν νά σε καττάξουν, Ζαίρα, τί με τούτο; Πάντα μέσα στή καρδιά μου θά μένη άσβυστη ή μορφή σου!... Και παντού, όπου κι' άν γυρίσω τή καρδιά μου, είτε στή γή, είτε σ'τόν ουρανό, έσένα θά καττάξω.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Χά!... Χά!... Καίμενε τραγουδιστή!... Πήγαινε λοιπόν!... Πήγαινε μακριά μου, άφού δεν είνε άνάγκη νά είμαι κοντά σου γιά νά με βλέπης!... Άφού με καττάξεις και μέσα σ'τόν ουρανό! Χά!... Χά!...

ΑΛΛΟΣ.— Ζαίρα, θά σ' άγατώ ως ότου νά πεθάνω!... Κι' άν ή ψυχή αισθάνεται, θά σ' άγατώ και πεθαμένος.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Και δεν μού λές τώρα, άν, μιά μέρα, παντρευτώ, τί θά κάνης; Θά σκοτώσης τόν άντρα μου κι' έμένα;

ΑΛΛΟΣ.— Θά σκοτωθώ εγώ, Ζαίρα!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Δεν θά μπορέσω ποτέ νά σ' άγατησω!... Πήγαινε! Πήγαινε!...

ΑΛΛΟΣ.— Άγάτησε με. Θά είμαι σκλάβος σ'τά πόδια σου.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Φύγε, εγώ δεν άγατώ τους σκλάβους!... Φύγε, άσους;

(Ό Δούλος, σκύβει θλιμμένα τó κεφάλι, και φεύγει. Σέ λίγο έρχεται ό Μάρκος. Μόλις βλέπει τή Ζαίρα χαμογελά και πάει σ'α τής. Έκείνη τόν βλέπει και γελά).

ΜΑΡΚΟΣ.— Ζαίρα, σ' άγατώ!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Τό ξερω. (Κινεί γιά νά φύγη).

ΜΑΡΚΟΣ.— Στάσου, Ζαίρα!... Μη φεύγης!... Σ' άγατώ.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Τό ξερω, σου είπα.

ΜΑΡΚΟΣ.— Και δεν σ' ενδιαφέρει καθόλου αυτό;

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Όλοι μ' αγαπούν έμένα! Μά εγώ δεν άγατώ κανένα!

ΜΑΡΚΟΣ.— Ζαίρα, έμένα πρέπει νά μ' άγατησης.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Γιατί έσένα;

ΜΑΡΚΟΣ.— Γιατί σ' άγατώ πολύ.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Όλοι μ' αγαπούν πολύ.

ΜΑΡΚΟΣ.— Όχι, σαν έμένα, όχι.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Έσύ μ' αγαπάς τόσο που νά με βλέπης παντού, και μέσα σ'τόν ουρανό άζώμα;... Χά! Χά! Χά!

ΜΑΡΚΟΣ.— Τί λές, Ζαίρα;

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Ναι, ό Δούλος ό τραγουδιστής μ' αγαπά τόσο, που με καττάξει και μέσα σ'τόν ουρανό!... Χά! Χά!

ΜΑΡΚΟΣ.— Μά βέβαια είνε νά γελάς με τή λόγια σου, Ζαίρα.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Είμαι γι' αυτόν, όπως λέει, πουλί, πεταλούδα, λουλούδι!... Γιά σένα τί είμαι;

ΜΑΡΚΟΣ.— Είσαι ή γυναίκα που λαχταρώ και που θά σε πάρω με τή βία, άν έσύ δεν θελήσης νά γίνης με τó καλό δικό μου.

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Και τί θά κάνης, άν σε προσδώσω καμιά φορά;

ΜΑΡΚΟΣ.— Θά σε σπάσω σ'τό ξύλο, άν γυρίσης ποτέ νά καττάξης άλλον άντρα!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Κι' άν με ίδης καμιά φορά νά κλώ στο στόμα έναν άλλο;

ΜΑΡΚΟΣ.— Θά σου τρυπήσω τήν καρδιά με τó μαχαίρι μου!... ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Κι' άν είμαι ξηλιάρη;

ΜΑΡΚΟΣ.— Θά σε κάνω νά ξηλένης περισσότερο!...

ΖΑ.Ι.ΡΑ.— Ωραία, Μάρκο!... Έσύ είσαι άντρας! Έσύ προστάξας, δεν παρακλιείς!... Έσύ σκλαβώνεις, δεν γίνεσαι σκλάβος!... Έσένα θέλω!... Έσένα άγατώ!... (Πέφτει στήν άγκαλιά του).

ΦΙΟΡΙΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Ό Δαντών άγορεύουν στήν Έθνοσυνέλευση.